ZRCADLENÍ
LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

EDITORIAL

Vážení čtenáři, přátelé, příznivci divadla,

dostává se vám do rukou nové číslo časopisu *Zrcadlení Lounského divadlení*, které je pro nás v mnoha ohledech výjimečné. Nejen že se ohlíží za letošním ročníkem festivalu, ale zároveň představuje i obnovení tohoto časopisu, který se po určité době znovu vrací mezi své čtenáře. O to větší radost máme z toho, že se jeho návrat setkal s pozitivním ohlasem, a byl dokonce oceněn.

Jako šéfredaktorka jsem měla možnost sledovat celý festival opravdu zblízka. Viděla jsem všech osm představení, byla součástí všech následných rozborů a diskusí, a mohla tak naslouchat nejen tomu, co se odehrávalo na jevišti, ale i tomu, jak o divadle přemýšlejí samotní tvůrci i diváci. Právě tyto rozhovory, sdílené dojmy a různé pohledy na inscenace tvoří důležitou součást celého setkání.

Každé představení přineslo jiný svět, jiný způsob práce s textem, herectvím nebo scénou. Někdy jsme se smáli, jindy odcházeli zamyšlení. A právě v této rozmanitosti se podle mě skrývá kouzlo podobných setkání. V možnosti vidět, kolika různými způsoby lze divadlo tvořit i vnímat.

Velkou radost mám také z práce na samotném časopise. Na jeho vzniku se podílela řada lidí, kteří po představeních ještě dlouho diskutovali, zapisovali své dojmy a snažili se zachytit atmosféru jednotlivých dnů. Díky jejich energii, zvědavosti a nadšení vznikají texty, které nejsou jen popisem inscenací, ale především jejich reflexí. Stejně tak patří poděkování všem souborům, které na jevišti nechávají kus své energie a odvahy.

Obnovení *Zrcadlení Lounského divadlení* pro nás bylo velkou výzvou, ale zároveň i radostí. O to více si vážíme ocenění, které jsme za tuto snahu získali. Bereme ho jako potvrzení, že má smysl vytvářet prostor, kde se mohou sdílet divadelní zážitky a setkávat se lidé, které divadlo spojuje.

Doufám, že pro vás následující stránky budou příjemným návratem k letošnímu festivalu a připomenou atmosféru momentů, kdy se v Lounech znovu potvrdilo, jak silné může divadlo být.

[Natálie Lefflerová]

REDAKCE

Šéfredaktor: Natálie Lefflerová

Redaktoři: Eliška Brunová, Karolína Drápalová, Sára Jakšová, Julie Kalašová, David Martinovský, Filip Pecinka, Anastázie Staňková, Magdalena Wagnerová

Fotografové: Ivana Petřivalská, Štěpán Kraus

ODBORNÁ POROTA

Mgr. et MgA. Kateřina Letáková

režisérka a dramaturgyně Dejvického divadla,
odborný garant pro Divadelní piknik v Mostě 2026

Jako malá prošla řadou zájmových kroužků, například hrou na kytaru, kde díky pedagogovi, který po ní házel housky, pochopila, že asi skutečně nemá hudební sluch, a tak se dostala k divadlu. Vystudovala kulturní management a divadelní vědu na Masarykově univerzitě, později obor činoherní režie-dramaturgie na DAMU.

Její hra *(Ne)chtěná útěcha* získala čestné uznání v soutěži o Cenu Evalda Schorma za rok 2016 a o rok později opět získala toto čestné uznání s hrou *Domeček za hranicí slušnosti*.

Doposud měla možnost spolupracovat s divadly CED Brno, Činoherním klubem, Divadlem Letí, divadelním spolkem JEDL nebo s Národním divadlem v rámci cyklu ND Young. V letech 2016 až 2018 působila v Divadle Husa na provázku a od září 2023 pracuje v Dejvickém divadle.

Bc. Lukáš Křížek

režisér, dramaturg, lektor, teatrolog a odborný garant pro Divadelní piknik v Mostě 2026

Vystudoval SPŠ Chomutov a Katedru divadelní vědy FF UK. Založil blog Divědové na blogu, externě spolupracoval s Českým rozhlasem, Divadelními novinami a několika divadelně-festivalovými periodiky. Pracuje v Divadle Na zábradlí a umělecky působí v Divadle RADAR.

MgA. Petr Theodor Pidrman

divadelní lektor, pedagog, herec a zdravotní klaun

Petr Theodor Pidrman si divadlo oblíbil už jako malý kluk, když chodil do lounského loutkového divadla a přemítal, jak loutky mohly ožít a chovat se jako bytosti z masa a kostí. K herectví ho inspiroval hlavně dramatický kroužek na místní základní umělecké škole, který později v dospělosti převzal. Rovněž zde založil soubor MHD Louny a také se stal členem Rádobydivadla Klapý. V roce 2015 byl přijat na ateliér Divadla a výchovy na brněnské JAMU, které úspěšně dostudoval a byl oddaný se naplno věnovat divadelnímu světu.
Známý je také svým účinkováním jako zdravotní klaun Kryšpín Kožíšek.

RECENZE

BALADA PRO BANDITU

5. března byl jako první představení ve Vrchlického divadle uveden muzikál *Balada pro banditu*, kterým se představil soubor Divadla Z lavice Klobuky.

Příběh se odehrává po první světové válce na Podkarpatské Rusi ve vesnici Koločava a vypráví o Nikolovi Šuhajovi. Ten dezertoval z armády a poté se začne skrývat v horách. Nechce poslouchat úřady, a proto se z něj stane loupežník. Přepadává bohaté lidi a četníky, čímž si získává pověst loupežníka. Četníci se ho snaží dopadnout, ale Nikola se díky znalosti hor dokáže dlouho skrývat. Miluje dívku jménem Eržika, kterou si vezme za ženu. Kvůli jeho životu mimo zákon však nemohou žít jako ostatní. Eržika za ním často chodí do hor a snaží se jejich vztah udržet. Také se tam po celou dobu objevují tři čarodějnice, které symbolizují násilí, nebezpečí a mýty.

Na Nikolu je nakonec vypsána odměna, a proto ho několik mužů z vesnice zradí a kvůli penězům ho zabijí. Příběh tak končí tragicky.

Soubor se tentokrát rozezpíval, ale tanec se skoro úplně ztratil. Na to však soubor upozornil předem. Tanec do jisté míry nahradily čarodějnice tančící s červenými šátky. Skvělý nápad, ale pohybující se šátky u skoro každé scény přitahovaly pozornost diváků, a ztrácely tak svou původní symboliku násilí a nenávisti.

Kateřina Košařová v roli Eržiky nádherně zpívala i hrála spolu s Pavlem Kindlem v roli Nikoly. Ve dvojici na sebe skvěle reagovali, zejména při vyhrocených situacích.

Bohužel to samé se nedá říct o ostatních, jelikož bylo poměrně časté, že když herci domluvili svou část textu, všechny emoce jim zmizely z tváří. Zůstaly jen neutrální pohledy, ale žádné reakce na to, co dělají ostatní. Takzvaně vystupovali z role.

Jedním z krásných a kreativních nápadů byl oheň, který dodal kouzelnou jiskru čarodějnické scéně. Na scéně bylo ale také mnoho dalších kulis, kterých bylo sice hodně, ale po celou dobu představení se nehýbaly z místa. Nulová změna prostředí nutila pozorně poslouchat konverzaci, abychom pochopili, jestli se například nachází venku na vesnici nebo na četnické stanici. Ani z toho se však nedalo poznat, na jakém místě se nacházejí.

V představení byly i další otázky s ne tak jasnými odpověďmi, jako kdo je s kým příbuzný, bezdůvodné příchody a odchody postav a proč byly na scéně stále přítomné čarodějnice, když tam vlastně jen postávaly bez emocí.

Nejvíce povedená byla ale poslední scéna zakončující celé představení, s krásným rozestavením po scéně a zpěvem hlavní postavy Eržiky, postupným gradováním a připojováním se ostatních, které tak vytvořilo sborový zpěv. Konec byl zpracován opravdu nádherně.

[Julie Kalašová]

HODNOCENÍ POROTY

Představení *Balada pro banditu* sehrál soubor Z lavice, který přijel z Klobuk. Při hodnocení hry porotu v první řadě zajímalo, proč si herci vybrali právě tuto inscenaci a jak vůbec soubor vznikl. Slova se ujala učitelka a režisérka souboru Marta Zaimlová. Vysvětlila, že herci jsou jejími žáky, někteří z nich na základní školu v Klobukách stále docházejí, jiní v souboru zůstali i po odchodu ze školy. Na výběru inscenace měla prý největší podíl ona sama a některé své žáky v rolích přímo viděla.

Hru hodnotil i Lukáš Křížek. Uvedl některé základní informace o této hře, například kdy se příběh dostal do divadelního prostředí. Nastínil také důležitou otázku, zda je hlavní postava Nikola Šuhaj hrdina, nebo padouch. Souboru vysvětlil, že vše, co je na jevišti, divák vnímá jako nějaký symbol a vše by tedy mělo mít jasný smysl a opodstatnění. Dále upozornil, že kombinace zpěvu na jevišti a pouštění zpěvu z reproduktoru ubírá na autentičnosti a napětí. Na závěr herce pochválil a vyjádřil názor, že herecký i pěvecký potenciál souboru je bohatý a že nebude na škodu výběr titulu, který bude souboru bližší.

K představení se vyjádřila i Kateřina Letáková, která souhlasila, že soubor je herecky velmi šikovný a předpoklady určitě má. Uvedla, že je škoda, že v inscenaci zůstaly i písně, se kterými měli účinkující problémy. Hercům poradila, že by mohli využít i jiné hudební formy, například slam poetry, a vstoupit do inscenace více kreativně. Dále se zabývala muzikálem jako takovým a vysvětlila, že funguje jinak než činoherní divadlo. Musí být více energický, je to vlastně show, herec by prý měl dát do muzikálu vše. Souboru doporučila, aby se více zamyslel nad scénografií, zda je vždy vše včetně herců na jevišti nutné. Na závěr také prozradila, jak účinkujícím záviděla oheň na jevišti, a prohlásila, že kdyby seděla v první řadě, mrzelo by ji, že si nevzala špekáček.

Na závěr se ujal slova Petr Theodor Pidrman, který se zaměřil na motivy jednání některých postav a poradil hercům, že rozbor jednotlivých situací jim nabídne i scénické řešení. Doporučil, aby postavy více reagovaly na důležité situace, které se právě odehrávají, třeba i pohledem. Vysvětlil hercům, že postava na jevišti musí mít vždy nějaký úkol. Poradil jim také, aby se zaměřili na práci s hlasem, protože to je pro divadlo velmi důležité. Na závěr poděkoval za zdařilý začátek přehlídky.

Co se diváckého hodnocení týče, hlasovalo celkem 116 diváků. 99 z nich se přiklonilo k hodnocení *Trhák*, 12 diváků hlasovalo pro *Ušlo to* a 5 diváků vybralo hodnocení *Nic moc*.

[Karolína Drápalová]

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Po představení nám herci trpělivě odpovídali na naše zvídavé dotazy. Zajímaly nás různé tvůrčí nápady, které se objevily ve hře, přidělování rolí, ale i například to, jak si soubor opatřuje kostýmy.

Od jednoho z herců, který ztvárnil velitele četníků (Jakub Hanzlík), jsme se dozvěděli, že kostýmy nemá soubor vypůjčené, ale že jsou jejich vlastní. Například jeho uniforma mu byla ušita přesně na míru.

K přidělování rolí se vyjádřil následovně: I když mu byla role, jak sám řekl, přidělena násilím, prý si ji nakonec náramně užil. Odůvodnil to tím, že rád řve na lidi. A my dodáváme, že se této role zhostil s přehledem a naprosto bravurně.

Na otázku, kdo přišel s tím, že na scéně použijí pravý oheň, odpověděl, že to byl nápad jejich režisérky a že jsou tak trochu rebelové. My opět dodáváme, že plameny vytvořily působivou atmosféru a perfektně dokreslovaly prostředí. Přes zápach s tím spojený jsme se přenesli bez problémů. [David Martinovský]

ROZHOVOR S HEREČKOU KATEŘINOU KOSAŘOVOU

Kde se učíte zpívat, jak trénujete?

Já konkrétně hodiny zpěvu nemám, vůbec se zpívat neučím. Asi to mám od přírody (smích). Začala jsem zpívat s divadlem, kde jsme se sešli jako skupina, když jsme končili devátou třídu, tím jsme začali hrát a já zpívat.

A co vás přimělo vybrat si právě tuto divadelní hru?

To nezáleželo tak úplně na mně. Bylo to hlavně na paní režisérce, ale moc se nám to líbilo v provedení Vinohradského divadla, tak jsme se tam jeli podívat a usoudili jsme, že bychom si to také chtěli zkusit.

Dočetla jsem se, že momentálně pracujete na inscenaci *Tři mušketýři,* tak jste tam také součástí? A jak vám to jde?

Jsem také součástí. Nejsou to *Tři mušketýři* tak, jako to asi lidé znají. Je to spíš komedie. Není tam tolik zpěvu, ale roli tam mám také, hraji královnu Annu Rakouskou.

A máte nějakou oblíbenou část představení, co jste ráda zkoušela? Co vás pobavilo?

Docela mám ráda tu pasáž, kde jsme s vojáky a oni mě zpovídají, jak to je s tím Nikolou, a pak mě tam jeden z nich napadne, tak to je docela zajímavé. A vtipné.

Představení jste nacvičovali průběžně, nebo jste před *Lounským divadlením* museli zintenzivnit přípravu?

My jsme tohle představení hráli intenzivně minulý rok na jaře. Všichni chodíme do školy a nemáme tolik času, navíc zkoušíme *Tři mušketýry*, tak už se té *Baladě pro banditu* tak intenzivně nevěnujeme, ale občas si dáme zkoušku. Před Lounským divadlením jsme žádnou neměli.

[Natálie Lefflerová]

OSOBY A OBSAZENÍ

Milan Uhde, Miloš Štědroň: BALADA PRO BANDITU

Režie: Marta Zaimlová
Zvuk, technika: Petr Krosař
Hrají: Nikola – Pavel Kindl, Eržika – Kateřina Kosařová, Derbak – Adam Michal Satýnek, Mageri – David Mach, Oreb/Uhrin/Pavel – Maxmilián Vlk, matka – Kateřina Vejražková, velitel četníků – Jakub Hanzlík, Jura – Petr Kolář, Andrej – Tomáš Hanzlík, čarodějnice Morana – Marta Zaimlová, čarodějnice Mara – Ela Petrová, čarodějnice Eva – Gabriela Zábranská, vesničanky – Valentina Horáková, Rozalie Adltová, četníci – Jan Zaiml, Dominik Kolář, Jakub Šolar

POZOR, NATÁČÍME!

Při natáčení filmu, kde je čas vzácný a peněz není na rozhazování, se pokazí vše, co se jen dá. Domluvený kaskadér se kvůli porodu své ženy nedostaví, producent se díky své vášni zadluží a režisér zjistí, že jeho milenka má milence. Celou situaci mohou zachránit pouze diváci v roli komparzu.

Prvním představením druhého dne Lounského divadlení se stala hra *Pozor, natáčíme!* Jedná se o komedii ztvárněnou divadelním spolkem Klas z Klášterce nad Ohří, ve které si na své přijde každý. Diváci mohou sledovat, co všechno se během filmového natáčení může pokazit, když se na place sejde režisér, herci a filmový štáb. Příběh je plný vtipných okamžiků, zvratů a nečekaných komplikací, které postavy musí během natáčení řešit.

Hra začíná již v předsálí, kde nás diváky zve do sálu vcelku vystresovaný mladík. Po zahájení hry na jevišti se náhle dozvídáme, že jsme komparz, který v případě potřeby pomůže s natáčením. Mladík z předsálí je Baptistin, kterého ztvárnil Miroslav Metlický, snaživý asistent režie, jenž touží jednoho dne režírovat svůj vlastní film. Postupně nám začne všechny přestavovat, a divák je tak již od začátku v obraze. Dozvídáme se, že Štěpán Malast v roli Francise, režiséra natáčeného filmu s názvem *Hvězda umírá*, má plnou hlavu své milenky Loly v podání Ivy Šilhán, kvůli níž se rozvádí. Lola je shodou okolností herečka ve filmu toužící za každou cenu hrát hlavní roli. Šance jí svitne, když Baptistin napíše hru, protože spolu již nějaký čas chodí. Phillippe ztvárněný Oswaldem Jüstlem sice hraje hlavní roli v natáčeném filmu, ale všichni ho úspěšně přehlíží. Zdeňka Nyklíčková v roli Rose, hrající hlavní ženskou roli, má za manžela producenta filmu Andrého ztvárněného Janem Škachem, který se při hraní zadluží a Rose se s ním chce rozvést. Co má dělat? Jediná šance je svou ženu zabít a zdědit její peníze. K nebezpečné scéně s výstřelem byl přizván z hlediště Jakub Hrbek. Další zvrat nastává v okamžiku, kdy se Francis dozvídá, že má má milence, a touží zjistit, kdo to je. Napětí graduje a všemu přihlížejí kameraman (Václav Štauber), kostymérka Christina (Dita Hlaváčová), člen štábu Jojo (Ivana Pořická) a dvě pomocnice.

Na této hře mě zaujala komunikace herců s diváky a též prvotní scéna v předsálí, kterou jsem pochopila zpětně po začátku hry. Je to zajímavý a originální způsob a mezi diváky panovala lehká nervozita, koho si vyberou pro výpomoc na jeviště, tím si též zajistili pozorné a aktivní publikum. Ocenila jsem představení postav na začátku hry a také srozumitelnost příběhu, kdy člověk nemusel dopředu znát děj, a přesto se skvěle orientoval. Osobně mě překvapila a potěšila lehkost a svižnost komedie. Ovšem u role Loly si nejsem zcela jistá, zda milostný poměr s Baptistinem byl pravý, či ho pouze využívala k dosažení svého cíle. Je na divácích, aby si na to každý udělal svůj názor. Zmínila bych však vtip s přehlížením Phillippa. Oceňuji, že každé přehlédnutí bylo zpracováno jinak, a i přes rčení, že opakovaný vtip není vtipem, bych to v tomto případě netvrdila. Ovšem Rosou několikrát (a pro mě vcelku zbytečně) pronesený pozdrav Jé, ahoj, Phillipe, byl po třetím vyřčení již otravný. Herecké výkony všech herců byly výborné. Navzájem se skvěle doplňovali, což dodalo pocit pohody a vzájemné

propojenosti herců. V neposlední řadě bych ráda zmínila dobré osvětlení, kostýmy a kulisy.

S názory poroty se ve většině zmíněných nedostatků neshoduji a ze hry si odnáším jen samá pozitiva. Kdyby se naskytla jakákoliv příležitost, ráda bych na představení opět zašla.

[Anastázie Staňková]

HODNOCENÍ POROTY

Diskuse se zaměřila především na tempo inscenace, stavbu jednotlivých scén a práci herců na jevišti.

Porotci ocenili energii souboru, chuť pracovat s komediálním žánrem a práci s diváky jako komparzem. Pozitivně hodnotili také kolektivní souhru herců a jejich ochotu reagovat na situace na jevišti.

Zároveň však porota doporučila více zpřesnit tempo představení a zaměřit se více na scény jako takové, a ne přímo na text ve svém scénáři. Porotci také upozornili na důležitost přesného načasování dialogů a hereckých akcí.

Další připomínky se týkaly čitelnosti některých situací. Podle poroty by pomohlo jasněji vymezit statusy jednotlivých postav a zvýraznit klíčové momenty scén, aby divák snadněji pochopil jejich význam.

Rozbor se nesl v otevřené a přátelské atmosféře a přinesl souboru řadu podnětů ke zlepšení.

[Julie Kalašová]

ROZHOVOR S MGR. DANIELEM SYROVÁTKEM, ŘEDITELEM GYMNÁZIA VÁCLAVA HLAVATÉHO LOUNY

Jak se vám představení líbilo a s jakými očekáváními jste na představení dorazil?

Očekávání jsem měl jen taková, že tento divadelní soubor znám a těšil jsem se. A při představení jsem se moc bavil.

A máte konkrétní scénu, která vás opravdu pobavila, nebo co byste vyzdvihl?

Scénu ne, úchvatná byla Rose.

Jak zatím hodnotíte průběh tohoto festivalu?

Já jsem byl zatím na prvním představení, takže nemohu hodnotit. Včera jsem neviděl.

Navnadilo vás toto představení natolik, abyste přišel i na další?

Určitě se zítra přijdu podívat.

Objevila se v představení nějaká postava, která se podobala vaší povaze?

Že bych se ztotožnil s nějakou postavou, takovou jsem tam nenašel.

A naopak, která vám úplně nesedla, nebo vás možná až rušila?

Manžel Rose mi trošku vadil.

Viděl jste předlohu tohoto představení, nebo to pro vás bylo překvapením?

Tu hru jsem neznal.

[Natálie Lefflerová, Filip Pecinka]

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Na otázky odpovídal herec Oswald Jüstl:

Jaké jste měl pocity po představení? Odehrálo se pro vás něco nového?

V každém představení je něco nového. Divák, který to vidí poprvé, nepozná některé rozdíly, ale my se musíme přizpůsobit. A hrálo se mi to dobře. Publikum reagovalo taky, takže nás to nabíjí energií.

A pracovali jste někdy s publikem, které naopak nespolupracovalo?

Zatím ne. Ta hra bere lidi od začátku. A nám pomáhá, když publikum reaguje, nás to zase nakopne do vyšších otáček a líp se nám hraje.

Máte nějaký fígl na nervozitu? A jak ta vaše chemie mezi souborem na jevišti vzniká?

Jde o to, že my jsme jako parta spolu už spoustu let, byť přibíráme i nové tváře. My se známe a hrajeme divadlo dlouho, já osobně už 40 let, a měli jsme tu čest, že jsme měli i profesionální režiséry, takže už jsme trošku otrkaní životem, ale ta chemie je o tom kamarádství.

Loňský rok jste byl součástí hry *Kuchyně, v* jakém představení se vám účinkovalo lépe?

V Kuchyni jsem dělal zvukaře, tam jsem nehrál, takže to hraní nemůžu posoudit, ale *Kuchyně* je, co se obsahu týče a té myšlenky, toho náboje, hodně jiná. Není to komedie, je to na zamyšlení.

Když jste minulý rok byli v Hronově, vzali jste si i tam od poroty něco k srdci pro svou hereckou práci? Zlepšujete stále své herecké schopnosti?

Po každé porotě. I tady v Lounech. Když to porota zhodnotí, my to pak zpětně probíráme, ty připomínky, a vždycky nás to někam kousek posune nebo nás to upozorní na nějakou chybu, které si nejsme vědomi. A příště už to uděláme lépe. To je výhoda divadla, protože divadlo můžete měnit při každém představení. Film natočíte

a konec, ale divadlo je živé, takže můžete pořád opravovat a opravovat, proto já říkám, že nejlepší divadelní hra je vždy, když je derniéra. To už jsme uvolnění, už to máme všichni v krvi, a to je nejlepší představení.

[Natálie Lefflerová, Filip Pecinka

Dále jsme vyzpovídali herce Jana Škacha:

Jak se vám hrálo tady v lounském divadle a jak vám sedla role?

Divadlo dobré. Já jsem si myslel, že bude méně diváků, takže mě překvapilo, že v pátek odpoledne byl takhle plný sál. Reakce byly výborné. A moje role? No, zatím se s tím sžívám.

Hrajete radši záporné role, nebo naopak role na odlehčenou?

Je to moje druhá záporná role hned za sebou, ve které vraždím nebo se o to pokouším. Záporné jsou asi lepší než nějaká princezna. Chce to více zkušeností.

Minulý rok jste byl v Hronově, co pro vás tento postup znamená a co si z toho odnášíte?

Postup na Hronov znamená, že ten soubor opravdu něco udělal, že má úspěch, a zároveň to pro ten soubor znamená ještě spoustu otevřených příležitostí, protože tam ho vidí víc lidí, takže je možnost hrát víc a víc a o to nám jde.

[Natálie Lefflerová, Filip Pecinka]

OSOBY A OBSAZENÍ

Patrick Haudecoeur, Gérald Sibleyras: POZOR, NATÁČÍME!
Režie: Miroslav Nyklíček
Světla a zvuk: Miroslav Nyklíček, Saša Pilský
Technické zajištění: Saša Pilský, Václav Štauber, Štefan Drozd
Kostýmy: Hanka Malastová, Věra Bednářová
Choreografie: Iva Šilhán
Závěrečná píseň: Divadlo Hnedle Vedle
Hrají: Francis – Štěpán Malast, Baptistin – Miroslav Metlický, Rose – Zdeňka Nyklíčková, Lola – Iva Šilhán, André – Honza Škach, Phillippe – Oswald Jüstl, Jojo – Ivana Pořická, Christina – Dita Hlaváčová, technický tým – Hanička Malastová, Vendy Chrzová, Zuzana Kocumová, kameraman – Václav Štauber, technik – Saša Pilský, figurant – Štefan Drozd, Jakub Hrbek

SRNKY

Populární komedie Srnky vypráví o čtyřech mužích – dirigentovi, mykologovi, finančním úředníkovi a vynálezci – a o jejich podivných životních příbězích plných absurdních situací, problémů a nečekaných zvratů. Do děje rovněž zasahují čtyři srnky, které ovlivňují osudy jednotlivých postav, což může mít drastické, někdy až fatální následky pro jejich dosavadní život.

Představení druhého hracího dne festivalu se neslo v komediálním duchu, tato groteska ovšem byla zcela jiného charakteru než ta předchozí. Divadelní klub Jirásek z České Lípy, který letos slaví neskutečné jubileum sta let své existence a rozhodně by si chtěl toto velké výročí osladit postupem na Jiráskův Hronov, se do letošní edice Lounského divadlení rozhodl poslat hned dva nadějné soubory. Zatímco ten ostřílenější se představí až v sobotních dopoledních hodinách inscenací *Lidská tragikomedie*, jejich o něco méně zkušenější kolegové se na divadelním jevišti objevili již dnes večer, a to ve známém snímku *Srnky*, který byl mimo jiné v minulém roce zfilmován v hlavní roli se Štěpánem Kozubem. Omlazený herecký soubor tak stál před pořádnou výzvou, které se však rozhodně nezalekl a na konečném výsledku se to rozhodně podepsalo v kladném slova smyslu.

Na jevišti se nám v první polovině hry představily čtyři hlavní postavy příběhu, které byly po většinu času na scéně zcela osamoceny a musely se spolehnout jen samy na sebe. Všichni talentovaní pánové se s tím vypořádali bravurně a nebyla na nich poznat ani kapka nervozity před téměř zaplněným diváckým hledištěm. Tomáš Kadlec v roli dirigenta Petra, který disponuje velkým sexuálním apetitem a touží po celosvětovém uznání, jež je však znemožněno kvůli automobilové havárii a klapajícím víčkům, jeviště svým výkonem na začátku pořádně rozohnil, zejména vynikal ve scénách s erotickým podtextem se svou hereckou kolegyní Ivetou Vrabcovou alias Zdenkou. Miroslav Izera, hrající mykologa Patrika, jenž trpí pohybovou indispozicí způsobenou gigantismem, s nervozitou bojoval o něco více, což se podepsalo na pár slyšitelných přeřecích jako například kousek čaje, nicméně téměř pokaždé z toho brilantní improvizací dokázal vybruslit. Nejvíce zazářil ve způsobu své chůze, kterou bych nejlépe charakterizoval jeho vlastními slovy „chodím jako debil“. Pavel Landovský coby neúspěšný vynálezce Aleš žijící se svou sestrou (Michaela Fridrichová) dostal z ústřední čtveřice postav na scéně nejméně prostoru, což osobně vnímám jako velkou škodu. O této pravděpodobně vyhořelé postavě jsme dostali velmi málo informací, a tak ho nechám bez většího komentáře, ač jeho herecký výkon nebyl vůbec špatný, ba naopak. Posledním a rozhodně nejvýraznějším charakterem, který vám pravděpodobně nejvíce utkví v paměti po skončení celé hry, byl Patrik Lustyk jako finanční úředník Karel, který stále čeká na svou první sexuální zkušenost a hodlá kvůli svému „poprvé“ obětovat prakticky všechno. První sexuální styk sice na konec zažije, nicméně jak s kolegyní Blankou (Martina Hodinková), tak s poplatnicí Sovovou (Klára Ponížilová) se uspokojení nedočká a po svém vyvrcholení se pokaždé rozpláče. Lustyk nás ovšem zaujal svou energií a

expresionismem, což vedlo k ve velké věrohodnosti postavy a také k pobaveným ovacím publika. Ve druhé polovině inscenace se tito čtyři pánové shodou neuvěřitelných náhod a okolností střetnou v panelovém domě, kde se setkají se čtyřmi srnkami (jsou ztvárněny již zmíněnými herečkami), které se během celého děje objevovaly pouze epizodně, a stanou tak tváří v tvář svému osudu. V sekvencích, kdy se na jevišti objevovali všichni hlavní představitelé naráz, panovala krásná souhra a zmínění mladí talentovaní herci na sebe pohotově reagovali. Díky tomuto aspektu se tak eliminoval fakt, že finální scéna se trochu zbytečně natahovala a samotné vyvrcholení příběhu bylo takové nijaké.

Na tomto představení je rozhodně co vylepšovat, největší kritiku si ode mě pravděpodobně odnese dramaturg a režisér Václav Klapka, případně scénografka Jana Glaserová. V první řadě bylo velmi dlouho náročné pochopit, o čem vlastně toto dílo je. Jednotlivá uvedení hlavních postav na sebe nikterak nenavazovala, zároveň se zde mísily retrospektivní prvky ze života mykologa Patrika, a divák tak měl co dělat, aby se v ději zorientoval. Pro následující zájemce o zhlédnutí této inscenace bych doporučoval, aby si hru předem důkladně nastudovali, čímž předejdou této nepříjemnosti. Další skutečností, která zpočátku kazila požitek ze hry, je přehnaná sexualizace postav. V první polovině jsme byli svědky nespočtu obrazů či narážek s erotickým kontextem. Ač tyto scény byly většinou oceněny příznivými reakcemi publika, v některých případech se možná až příliš tlačilo na pilu a dílo směřovalo jiným směrem, než by asi bylo vhodné. Jednu výtku si neodpustím ani směrem k hercům. V některých scénách měli hlavní představitelé kromě textu svých rolí rovněž popisovat, co se v daný okamžik na pódiu odehrává, několikrát však tato prezentace byla podána poněkud zmatečně, jako by to bylo součástí příslušných rozhovorů. Kostýmy, hudba či osvětlení bylo v naprostém pořádku, ač samotné srnky zpočátku připomínaly spíše žirafy. Velmi pozitivně však hodnotím, jak bylo ztvárněno dětství mykologa Patrika. Aktér této role si sedl na pojízdnou židli a přes sebe měl delší plášť, který sahal až ke kotníkům. Díky této vychytávce měl herec nižší těžiště a vypadalo to, jako by měl roztomilé malé nožky. S podobnými reakcemi přišla rovněž odborná porota, s níž se ve většině aspektů ztotožňuji.

Celkově ve mně po počátečních rozpacích komedie *Srnky* zanechala pozitivní dojem, který byl způsobený hlavně díky skvělým hereckým výkonům prakticky všech postav. Z hlediska scénáře a dramaturgie by bylo zapotřebí několik změn, aby se ještě více mohl projevit herecký um všech zúčastněných, pak by hra byla prakticky bez větších výtek, nicméně i tak se ale jedná o inscenaci, která divákům dokáže nabídnout mnoho zábavných momentů a rozhodně stojí za zhlédnutí.

[Filip Pecinka]

HODNOCENÍ POROTY

Jako první se slova ujal **Petr Theodor Pidrman,** který upozornil na velké množství použitých prostředků – scénických řešení, rekvizit i práce s prostředím. Podle něj bylo představení velmi bohaté, ale zároveň docházelo k častému porušování nastavených principů. Nebylo mu jasné, proč se zvolené postupy opouštěly.

Kateřina Letáková uvedla, že samotný text má velmi ráda, protože je silný ve své absurditě, ale zároveň v sobě nese hlubší význam. V inscenaci však tuto hloubku nenašla, a proto si kladla otázku, jaké je vlastně hlavní téma inscenace. Jako příklad uvedla postavu finančníka – při čtení textu vnímá její osamělost a určitou zranitelnost, díky které může divák s postavou soucítit. V tomto pojetí však na ni postava působila spíše jako šílený predátor, takže zmizela její lidská rovina. Na poznámku jednoho z herců, že jde o „typického lounského finančáka“, reagovalo publikum smíchem. Letáková však zdůraznila, že je to podle ní škoda, protože se tím ztrácí hloubka postav. Postavy jsou na okraji společnosti a měly by v divákovi vyvolat soucit a pochopení jejich touhy po lidském kontaktu, což se zde podle ní příliš neprojevilo.

Z dramaturgického hlediska také upozornila na strukturu textu, která střídá vyprávění a situace. V inscenaci se podle ní někdy tato struktura dodržovala důsledně, jindy se úplně rozpadla, protože se situace rozehrávaly činoherně. Tím se narušovalo tempo inscenace. Podle jejího názoru by vyčištění těchto principů mohlo posílit jak téma, tak i vyznění postav. V jejich interpretaci jí chyběla jemnost a autenticita, která by umožnila divákovi s postavami více soucítit. Zároveň ale ocenila herecké schopnosti souboru a uvedla, že ji baví se na herce dívat i v silně stylizované poloze. Přála by si jim fandit, ale v tomto případě jí chyběl moment, který by postavy více „zlidštil“.

Na hodnocení navázal **Lukáš Křížek,** který podotkl, že u inscenací textů Tomáše Svobody bývá obtížné rozhodnout se, jak je žánrově uchopit a jaké prostředky zvolit. Nebylo vždy jasné, co je v inscenaci situace a co vyprávění. Také bylo patrné, které momenty jsou pouze ilustrací textu nebo co bylo do inscenace oproti textu přidáno. Připomněl, že někdy stačí, aby zazněla samotná replika, protože text obsahuje silné, chytré a poetické momenty, které nepotřebují opakovanou ilustraci.

Křížek také zdůraznil, že text hry napsal Tomáš Svoboda, který své texty netvoří pouze jako jednoduchou komedii. Podle něj jsou v nich skryté vrstvy a hlubší význam vycházející z pocitu osamělosti člověka a jeho ohrožení v moderním světě. Svoboda dokonce sám uvedl, že každá postava je částečně inspirována jím samotným v období, kdy se choval „jako kretén“. Právě tato křehkost a niternost obyčejných lidských situací je podle Křížka pro text zásadní.

Dodal, že inscenaci lze pojmout různě – například jako depresivní pohádku pro dospělé nebo jako grotesku, což je směr, který si zvolil soubor, aby diváky pobavil a vyzkoušel hranice stylizace. Podle jeho názoru je však text spíše absurdní jednoaktovkou, která nabízí určité interpretační klíče. V této inscenaci se však podle něj příliš tlačilo na přisprostlou rovinu humoru, a tím se ztratilo téma a citlivost vůči postavám.

Jako příklad uvedl postavu vědce, který se v textu v podstatě omylem rozhodne spáchat sebevraždu. V inscenaci tento moment vyzněl pouze jako vtip, přestože by měl vést k hlubší reflexi motivací postavy v duchu absurdního divadla. Podle Křížka byly postavy natolik stylizované a karikované, že se s nimi nedokázal soucítit. Zároveň ale zdůraznil, že není nutné hrát text jediným správným způsobem – důležité je však vědět proč se inscenátoři rozhodnou pro určitou interpretaci a tuto

volbu si dramaturgicky obhájit.

Na závěr Petr Theodor Pidrman doplnil, že navzdory zmíněným výhradám obsahovala inscenace mnoho momentů, které potvrdily herecké kvality souboru. Herci podle něj umí pracovat s divadelním jazykem a využívat různé výrazové prostředky. Zároveň ale souhlasil s tím, že v tomto případě by mohlo platit pravidlo, že méně je někdy více.

[Natálie Lefflerová]

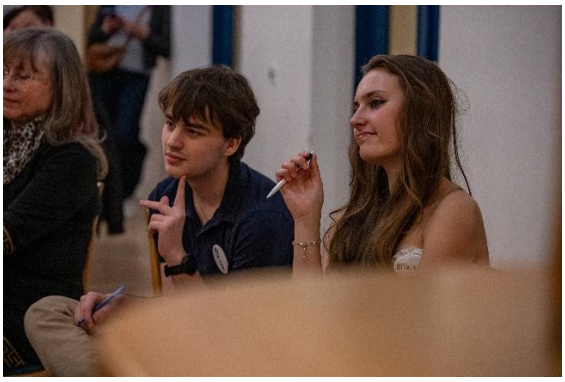

ROZHOVOR S DIVÁKY

Hned po představení jsem několika divákům položila pár otázek týkajících se jejich dojmů, hodnocení, sympatií a antipatií.

Jak se vám líbila hra?

Celkově mi to přišlo zajímavé, velmi vtipné se zvláštním druhem humoru, ale mně se ten humor líbí, takže já jsem byla velmi spokojená.

Které scény vás nejvíce potěšily?

Líbila se mi scéna s kartotékou, která byla skvěle ztvárněná. Dále mě potěšila přeměna mykologa na osmileté dítě.

Byla ve hře nějaká scéna, kterou byste upravil či zcela vystřihl?

Asi v případě úředníka z finančáku si myslím, že to místy bylo přepálené. Hlavně když člověk přišel po přestávce, která za mě byla asi trošku zbytečná, protože nás to vytrhlo z tempa představení a najednou jsme to museli složitě budovat znovu, abychom se na jejich humor chytli. Myslím si, že to bylo jako pěst na oko a nebylo to tolik vtipné jako spíš chvílemi trapné. To je škoda. Někdy se vyplatí do toho příliš nešlapat.

Se kterou postavou sympatizujete?

V této hře bych se asi s žádnou z postav neztotožnil, ale myslím si, že bylo pěkně udělané v závěru, že by se měl člověk ztotožnit se všemi. To bylo pěkně hozené na diváky, že teď jsme na řadě my, ale tím pádem si myslím, že je to spíše nějaké poselství ke mně jako k divákovi. Působilo to na mě dojmem, že se nemám ani tak vciťovat, jako si spíše vzít myšlenku, že mohu být ve stejné, či podobné situaci.

Jak jste byl spokojený s koncem hry?

Na mě bylo finále asi málo grandiózní, ale já mám s konci dost problém. Málokdy totiž poznám, kdy představení končí. Vlastně jsem čekal od srnek větší mystičnost.

Kdyby byla možnost, šli byste na toto představení znovu?

Nejsem z představení vůbec zklamaná, ale nevím, zda bych šla znovu. Ovšem na tyto herce bych určitě opět zašla.

[Anastázie Staňková]

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Tázali jsme se herce Patrika Lustyka:

Můj první dotaz by za normálních okolností byl, jak jste si užil představení. Zeptám se však rovnou na ten pád, který jsme viděli. Jak se cítíte?

V pořádku, já to kontroluji. Spadl jsem naschvál.

A jak se vám tu líbí? Jste tu poprvé?

Já už jsem tady byl dřív, ale to už je tak devět let zpátky, když jsme tu hráli ještě s DKM, takže to je takové vrácení. Skoro jsem to tady nepoznal, ale máte to tu moc hezké. Vrátily se mi vzpomínky a je to vážně dobré divadlo, krásně se mi tady hraje, naprosto skvělý zážitek.

Jak se vám postava finančníka hraje? Máte rád komediální postavy, nebo spíš vážnější?

Já osobně mám rád přesně takové postavy, ve kterých se člověk může vybláznit, dát do toho energii, protože potom to divák cítí a pro mě je to super, že se do toho člověk může opřít. Ta postava finančního poradce je dost bláznivá, ale upřímně, na mě to opravdu sedí.

Působil jste absolutně sebejistě a bez stresu, čím to? Máte nějaký fígl?

Fígl je v tom, že si to člověk musí užít. Já mám teda výhodu v tom, že hraji bez brýlí a jinak nosím dioptrické brýle, takže vidím ty diváky rozmazaně. Proto to na mě nepůsobí nějak dramaticky, nezaměřuji se na lidi a na pódium jdu v podstatě tak, jako bych tam byl sám. A když pak cítím tu odezvu lidí, tak mě to ještě víc naplňuje.

Několik otázek pro Ivetu Vrabcovou:

Hrála jste v inscenaci několik rolí. Jak je těžké přepnout na scéně do jiné role?

Já si myslím, že to není až tak náročné. Já jsem do toho ale nastupovala jako alternace těsně před premiérou, takže jsem měla spíše problém se orientovat. Doteď mám vlastně problém se orientovat (smích), protože jsem si to s nimi neprošla celé od začátku.

Máte nějakou oblíbenou či vtipnou vzpomínku, jak ze zkoušení, nebo oblíbenou pasáž?

Tam, kde jsem jako obraz Helenky Vondráčkové, tak tam nikdy nezvládnu udržet vážnější tvář nebo se zkrátka nesmát, protože tam se dějí věci, které člověka prostě rozesmějí. A tím, že jsem s nimi nezkoušela, tak bohužel přímo ze zkoušení nemám.

Váš soubor slaví 100 let, tak co byste si přála do dalších let, jak pro soubor, tak i pro sebe?

Za soubor bych nám moc přála abychom to táhli dál, ideálně v nějakém hezkém přátelském duchu, měli jsme se rádi, dělali to všichni rádi. A osobně teď mám za sebou hodně takových rolí, kde buď mlčím, nebo mám pár slov, tak možná něco, kde řeknu víc než tři slova.

[Natálie Lefflerová, Filip Pecinka]

OSOBY A OBSAZENÍ

Tomáš Svoboda: SRNKY
Dramaturgie a režie: Václav Klapka
Scénografie: Jana Glaserová
Hudba / zvuk: Vladimír „Lee" Šolín
Světla: Jiří Žirovnický
Hrají: dirigent Petr – Tomáš Kadlec, mykolog Patrik – Miroslav Izera, úředník finančního úřadu Karel – Patrik Lustyk, vynálezce – Pavel Landovský/Václav Klapka, srnka Šárka/Zdenka – Iveta Vrabcová/Anna Kadlecová, srnka Soňa/sestra – Michaela Fridrichová, srnka Magda/Sovová – Klára Ponížilová, srnka Gábina/Blanka – Martina Hodinková

LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE

Ladislav Klíma, narozen roku 1878 v Domažlicích. Od mládí byl fascinován filozofií a vymezoval se vůči školnímu systému. A vlastně nějak vůči téměř všemu. Lidstvo a sebe viděl jako „dvě spolu válčící moci“. Ve svých myšlenkách se snaží stát Bohem, aktivně se o to i pokoušel, což jasně ukazuje ve hře *Lidská tragikomedie*. Na první pohled dělal šílené věci. Dle svých slov jednou sebral myš kočce a snědl ji. Byl velký alkoholik, závislý na nikotinu. Jeho zdraví nepomáhal ani život na okraji společnosti a velké hladovění. To vše vedlo k jeho smrti ve 49 letech, kdy zemřel na tuberkulózu. Ve svých dílech zanechal jako český autor velkou a velmi zajímavou literární stopu.

Ve svém filozofickém dramatu *Lidská tragikomedie* ztvárňuje autor svá dvě alter ega, Pulce a Odjinuda, studenty gymnázia, kteří se svými spolužáky právě společně odmaturovali. V hospodě rozjímají o svých různorodých názorech na svět a vznikají mezi nimi konflikty. Jak hra pokračuje, studenti stárnou. Po maturitě se sešli ještě dvakrát. Prošli životem odlišně a odlišně i dopadli. Konflikty a vztahy mezi bývalými spolužáky Klíma ukazuje prostřednictvím komedie, u níž se až stydíte za svůj smích, protože za smíchem se skrývá krutá realita.

V divadle vás nejprve uvede na místa **hostinský – Bob Suchý.** Je tím nejtypičtějším hostinským, na kterého můžete narazit všude. Hra však oficiálně začíná, až když jako první na pódium přijde **Jaroslav Pulec – Josef Fárek**. Ten jakožto maturant gestikuluje nápadným, až rušivým způsobem, ale kostýmem na první pohled nezaujme. Jeho vzezření nevyjadřuje velkou básníkovu svobodu, která mohla být kostýmem zvýrazněna. Jak hra pokračuje dále, jeho starší já svým kostýmem lépe odráží svou životní situaci. Gesta ustanou a postava získává zcela nový náhled. Svými výkony ve starší verzi ukazuje vývoj Klímovy postavy, pro kterou se skvěle hodí. Je zřejmá jeho chemie se svým protějškem **Odjinudem – Jiřím Gottlieberem**. Ten svým fenomenálně stoickým a zároveň šíleným chováním ukazuje rozmanitost a hloubku klímovského dramatu. Svými kostýmy překvapí a svými protichůdnými názory naprosto vyděsí. Další ze studentů **Alois Kantorka – Michal Šesták** má hned od pohledu pečlivě upravené oblečení a na diváka působí jako milý slušňák. K postavě perfektně sedí mírné přehánění, kterým chce vyjádřit pohled na svět. Svými gesty však při představení ukazuje něco zcela jiného, než říká. Z milého, jasně smýšlejícího studenta je následně něco, co se nedá pojmenovat. Jak Kantorka stárne, jeho styl oblečení se mění, ale stále odpovídá postavě díky jisté podobě s kostýmem z mládí. Do konce hry se mu nedá nic vyčíst. Na druhou schůzku do hospody přijde se svou dcerou **Doubravkou – Terezou Šťastnou**. Ta se umí vcítit do role rozmazlené holčičky skvěle. Dokáže vyjádřit dětské emoce, nářek a strach a u toho je i dokonale oblečena. Výborně zahraje také Doubravku ve vyšším věku. Čtvrtým studentem je **Vladimír Shoř – Ondřej Pečený,** který klame kostýmem a následně i názory. Kostým k postavě nesedí. To je však jediné, co mohu vytknout. Jeho výkon na jevišti je skvělý a jako u ostatních i u něj platí, že čím je postava starší, tím je všechno ještě lepší. **Žena Shořova – Dita Krčmářová** má po celou dobu na jevišti skvělé kostýmy. Výborně vystihují postavu, kterou hraje. Poslední ze studentů je **Emil Obnos – Vít Šťastný.** Ten

má po celou hru úžasné kostýmy a postavu ztvárňuje naprosto skvěle.

Celou hru doplňuje fantastická hra se světly. Od barev až po tmavší místa, kde opravdu čekáte, že se postavě stane něco zlého. Zároveň jste díky hereckým výkonům překvapeni, když se tak opravdu stane.

[Eliška Brunová]

HODNOCENÍ POROTY

Porota své hodnocení začala otázkou směřovanou na režiséra inscenace, Štěpána Kňákala. Zajímalo je, proč si zvolil právě tento text a jaká jím sleduje témata.

„Nějakým způsobem jsem se do toho textu na první pohled zamiloval," řekl režisér. Představení dával dohromady spolu s dramaturgem Michalem Šestákem, který zároveň ztvárnil jednu z postav. Prostřednictvím hry chtěli otevřít podle nich stále velmi aktuální téma lidské zkaženosti. Také se soustředili na téma alkoholu, které, jak režisér podotkl, je českému národu dost blízké. Zároveň se snažili zachovat autorovu filozofickou myšlenku. „Nechtěli jsme to úplně pominout a mít z toho jen komedii, která kritizuje společnost," vysvětlil Šesták.

Poté hodnotil Lukáš Křížek. Poděkoval souboru za odvážnou dramaturgii a krátce promluvil o autorovi Ladislavu Klímovi. Připomněl, že pro ty, kdo neznají jeho tvorbu, může být inscenace velmi náročná. Poučenost diváka však nelze zaručit. Podle něj se soubor ve snaze dostát autorovi pokoušel dodat hloubku i tam, kde to nebylo zcela nutné. Podle jeho názoru je sympatické pokoušet se zpracovat veškerá témata hry, ale zároveň se tázal, jestli jich není příliš. Také podotkl, že pro něj bylo obtížné hledat vlastní názor tvůrců na Klímovu inscenaci. „Vy autora tak ctíte, a tak se ho držíte, že já nevím, co si myslíte o tom, co napsal a co mi skrz něj říkáte," řekl nakonec. Celkově ale hodnotil hru velmi pozitivně.

Kateřina Letáková pochválila práci s režijními prostředky, funkční scénografii a využití světel v inscenaci. Kostýmy na ni působily vizuálně velmi příjemně a esteticky. Poznamenala však, že někteří herci místy hráli proti svým kostýmům, na čemž je potřeba zapracovat. Zároveň upozornila, že hra působí jako tři samostatné jednoaktové inscenace. Je tedy třeba hru více propojit. Nakonec podotkla, že na začátku hry by přidala na energii. „Jste všichni herecky velmi zdatní a jen byste tím ukázali, co v sobě máte," uzavřela svůj projev.

Petr Theodor Pidrman zhodnotil nejprve pohybovou stylizaci, se kterou se podle něj nepracovalo dost důkladně. Poté poukázal na to, že trvalo delší dobu, než se herci rozmluvili. Může to být dáno nedostatečnou přípravou. „Klímův text je komplikovaný, a když na začátku nerozumím, co říkáte, nemůžu si ten text s vámi naplno užívat. Což je škoda," uvedl porotce. Zmínil se také o interaktivním začátku inscenace. Připadal mu poněkud zbytečný a bohatě mu stačilo krátké prolomení čtvrté stěny ke konci inscenace. Uvedl také několik připomínek k technické přestavbě a scénografii.

V průběhu rozboru měli možnost se vyjádřit i diváci. Ozvalo se hned několik pozitivních ohlasů a vcelku hodnotili diváci hru velmi příznivě. Zazněl dokonce zasloužený kompliment směřovaný jmenovitě Jiřímu Gottlieberovi, který v inscenaci skvěle ztvárnil postavu Odjinuda.

[Magdalena Wagnerová]

ROZHOVOR SE ŠTĚPÁNEM KŇÁKALEM

Co vás přivedlo k tomu, že jste si vybrali právě toto téma?

Já jsem tu hru někde za covidu viděl jako záznam inscenace a prostě jsem se do toho textu zamiloval. Pak přišla chvíle, kdy jsme to začali dávat dohromady, a zjistili jsme, že na to máme i herecký ansámbl, takže jsme do toho vletěli po hlavě a zjistili jsme, že to asi dohromady dáme.

Byl nějaký problém v obsazování rolí, nebo si všechno sedlo tak, jak mělo?

V téhle sestavě, ve které jsme, do toho šli všichni s nadšením. A typově jsem to měl takhle promyšlené. Všichni se s tím sžili. Někteří možná hrají i část sebe. Vážně to bylo v pořádku, to obsazování.

A myslíte si, že máte šanci být nominovaní na Hronov?

To já nevím, to musí rozhodnout jiní. My jsme spokojení s tím, že jsme dneska předvedli hezký výkon. Jsme s ním spokojení, a to je za nás to, co jsme pro to všichni museli udělat. [Natálie Lefflerová]

JIŘÍ GOTTLIEBER-PŘEDSTAVITEL POSTAVY ODJINUDA

Moc se nám líbila vaše role Odjinuda. Jak se vám hrálo a jak jste se svým výkonem spokojený?

Hrálo se mi moc hezky. Jsem spokojený. Vstoupil jsem do krajské přehlídky jako vždy s inovacemi, abych si to udělal obtížnější. Používal jsem prostředky, které normálně nepoužívám. A myslím, že se mi to vyplatilo.

Jak jste spokojen s hodnocením poroty?

Z hodnocení a rozboru poroty jsem měl taky víceméně radost, úplně stoprocentně spokojení jsme ale nebyli. Dostali jsme hodně rad, jak udělat inscenaci ještě celistvější a kompaktnější. Ale v součtu řekli, že se jim to líbilo. A za to děkujeme.

Pozorovali jsme, že mezi vaší postavou Odjinuda a Jaroslava Pulce, kterého hrál Josef Fárek, fungovala skvělá souhra. Jak jste toho docílili?

Jelikož se spolu známe už hodně dlouho, tak jsme té chemie docílili docela snadno. Hrajeme spolu už asi dvacet let, od střední školy. Mám rád kontaktní fyzické divadlo a s ním si to můžu dovolit, protože vím, že mu to nevadí. Hraju s ním rád.

Dokázal jste se s postavou Odjinuda ztotožnit? Jak vám vyhovovala?

Ta role mně osobně velmi sedla. Záporné role se podle mě vždycky ztvárňují lépe. Občas mě samotného okolí označuje za manipulátora, takže jsem jim touhle rolí mohl dát za pravdu. Neměl jsem problém se s postavou v tomhle směru ztotožnit. Jinak si ale myslím, že Odjinud je záporný, protože ho ostatní šikanovali.

Jak jste byl spokojený s kostýmy? Ty byly velmi zajímavé.

Hrálo se mi v nich moc dobře. Když jsem je tedy viděl poprvé, zeptal jsem se, jestli to myslí vážně, ale vlastně kdo to má, že si může zahrát v županu a v síťovaném tílku? A navíc někdo říká, že mi to i sluší. K čemu mám výhrady, to jsou vlasy, protože mi je musí kulmovat půl hodiny. Původně to trvalo tři čtvrtě hodiny, ale teď to stáhli na půlhodinu. Pořídit paruku je prý nenapadlo, ale asi by se mi v ní stejně hrálo hůř. Takže jsem spokojený.

[Magdalena Wagnerová]

ROZHOVOR S DIVAČKOU O HRÁCH LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE A DÍVČÍ VÁLKA

Jak se vám líbila *Lidská tragikomedie*?

Byla jsem celkem spokojená. Ale pro někoho mohlo být to představení moc dlouhé. I když tam byla přestávka, pro dost lidí mohlo být těžké udržet pozornost. Na druhou stranu se tam pořád něco dělo a rozhodně to nebylo nudné.

Myslíte, že jste porozuměla tomu, co inscenace divákům sděluje?

Ze začátku jsem hru docela chápala. Ale ten konec si osobně vykládám tak, že se hlavní postava zkrátka zbláznila. A třeba postava Odjinuda je podle mě pouhý výplod mysli té hlavní postavy.

Co jste říkala vizuální stránce?

Scénografie byla hezky jednoduchá. Herci tam měli všechno, co zrovna potřebovali. Nebylo tam nic navíc.

A co říkáte představení *Dívčí válka*?

To už se mi tolik nelíbilo. Osobně mi to celé připadalo hodně bizarní. Někomu to pravděpodobně vtipné přišlo, ale mně opravdu ne.

A jak hodnotíte vizuální stránku?

Mně ta hra vizuálně a obsahově nešla dohromady. Na první pohled to působilo jako pohádka, což ve výsledku opravdu nebyla. Některé kulisy tam byly podle mě zbytečné, nevyužité. Rozhodně jsem byla víc spokojená s *Lidskou tragikomedií*.

[Magdalena Wagnerová]

OSOBY A OBSAZENÍ

Ladislav Klíma: LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE
Režie: Štěpán Kňákal
Dramaturgie: Michal Šesták
Scéna: Štěpán Kňákal, Kristýna Kňákal Brožová
Kostýmy: Kristýna Kňákal Brožová
Hudba: skupina Candát, David Tichý
Light design: Milan Kořen, Rudolf Živec
Hrají: Odjinud – Jiří Gottlieber, Jaroslav Pulec – Josef Fárek, Alois Kantorka – Michal Šesták, Vladimír Shoř – Ondřej Pečený, Emil Obnos – Vít Štastný, Jan Hubácius, hospodský – Bob Suchý, Beránková, teta Pulcova – Dita Krčmářová, děvče z ulice – Kristýna Kňákal Brožová, Brigita, žena Shořova – Dita Krčmářová, Doubravka, dcera Aloise Kantorky – Tereza Šťastná, dva důstojníci – Bob Suchý, Jan Urban

DÍVČÍ VÁLKA

Hra je zpracována jako parodie stejnojmenné české pověsti (známé například ze zpracování Aloise Jiráska) o vzpouře žen. Vnáší do původního příběhu komediální prvky a satiricky poukazuje na dívčí válku v našem každodenním soukromém životě.

Hra začíná krátce po smrti kněžny Libuše. Její věrná přítelkyně Vlasta se snaží zaujmout místo kněžny a přesvědčuje knížete Přemysla o sňatku. Ten ji však neustále odmítá a tvrdí, že žádnou ženu nepotřebuje. Rozhněvaná Vlasta s ním po čase ztrácí trpělivost a organizuje povstání proti mužům. Chce navrátit vliv a respekt, který ženy měly před smrtí Libuše. Muži si to samozřejmě nechtějí nechat líbit a mezi oběma stranami vypuká boj. Ten však končí dříve, než vůbec stihl začít, jelikož si obě strany uvědomují, že se navzájem prostě potřebují.

Co se týče hereckých výkonů, nejpřesvědčivější byly postavy Kazi a Přemysla, ztvárněné Petrou Kohoutkovou a Davidem Kubátem. U ostatních postav mi ne vždy připadaly projevy uvěřitelné. Je však potřeba brát ohled na to, že se jedná o amatérské divadlo.

Scénu a kostýmy lze hodnotit převážně pozitivně. Kostýmy byly jednoduché, ale vzhledově působily příjemně a nijak nevadily. Kulisy svým malovaným vzhledem působily na první pohled pohádkově. A právě kontrast scény s tématem hry, která rozhodně není určena dětskému publiku, pomohl podtrhnout její nadsázku. Některé kulisy však nebyly úplně využity a

byly na pódiu trochu zbytečně.

Nelze úplně říct, že se představení vyloženě vyvedlo. Působilo to místy dojmem, že herci hrají více pro vlastní potěšení. Bylo vidět, že se spolu cítí na jevišti dobře a baví se, avšak diváka to tolik nenadchlo. Také třeba dodat, že opravdu nemusel každému sednout typ humoru. Někomu pravděpodobně ano, ale konkrétně mně osobně opravdu neoslovil. Některé vtipy mohly být pro někoho nepříjemné. To je však spíš poznámka k samotné inscenaci, ne přímo k souboru. Jinak není co dalšího představení vytknout.

Přestože inscenace zcela nepřesvědčila, je nutno ocenit energii a snahu, kterou do ní soubor vložil. Inscenace rozhodně nebyla špatná, ale mezi mé oblíbené se také nezařadila. [Magdalena Wagnerová]

HODNOCENÍ POROTY

Inscenaci *Dívčí válka* v podání Novoborského ochotnického prozatímního obrozeneckého divadla hodnotila odborná porota ve složení Kateřina Letáková, Petr Theodor Pidrman a Lukáš Křížek, tajemnicí poroty byla Lenka Svobodová Šťastná.

V úvodu diskuse herci vysvětlili, proč se rozhodli pro tento text. Podle režiséra Radka Kaliny jde o inscenaci, která je s historií souboru úzce spjatá, byla jednou z jeho nejúspěšnějších a nejnavštěvovanějších her a při příležitosti 20. výročí existence souboru se k ní tvůrci rozhodli vrátit v mírně upravené podobě. Jak zaznělo, humor tohoto typu je souboru blízký a publikum na něj stále reaguje, o čemž svědčí i dlouhodobě dobrá návštěvnost představení.

Porotci ocenili zejména hereckou energii a chuť souboru společně tvořit. Zároveň však upozornili na limity samotné předlohy. Podle nich text stojí především na sledování jednotlivých gagů a situací, zatímco výraznější dramatický konflikt či hlubší významová rovina v něm chybí. Humor hry je do značné míry založen na jednoduchých narážkách a motivu sexuálního soupeření mezi muži a ženami, který byl v diskusi pojmenován velmi přímo, jako humor stojící na motivu sexu. Porota připomněla, že podobné principy se v komice objevují už od antiky, nicméně v této podobě podle ní text nenabízí mnoho prostoru pro další dramatickou práci.

Diskuse se proto soustředila také na otázku, co všechno může inscenace z podobné předlohy vytěžit. Podle poroty by bylo možné více pracovat s kontrastem, překvapením nebo výraznější aktualizací témat. Zazněl například názor, že některé současné odkazy působí spíše jako jednotlivé vložené gagy, aniž by byly dramaturgicky připravené. Podle Kateřiny Letákové by inscenaci mohlo pomoci výraznější budování situací a postav nebo odvážnější vstupy do samotného textu.

Petr Theodor Pidrman zároveň zdůraznil, že soubor působí jako sehraná skupina s potenciálem, která by mohla nabídnout i hlubší nebo autorsky výraznější divadelní výpověď. V diskusi zazněla i širší úvaha o tom, že témata vztahů mezi muži a ženami nebo společenských stereotypů by bylo možné uchopit komplexněji a nabídnout divákovi vedle humoru také další významovou rovinu.

Přesto porotci ocenili, že je z inscenace patrná radost z hraní a dobrý kontakt s publikem.

[Sára Jakšová]

ROZHOVOR S REŽISÉREM A HERCEM RADKEM KALINOU

Jak se vám tady hrálo a hrál jste tu už někdy?

Hrál jsem tu, už je to hodně dávno. A jinak se tu dnes hrálo suprově.

Taky by mě zajímala vtipná historka ze zkoušení?

Vtipných historek je hodně. Kterou mám říct lidi? Nebo kterou tedy spíš říkat nemám? (smích) Tak teď to byl šíp trefený do nohy. Při dnešním představení jsem dostal šípem do nohy, přímo do lýtka. Já jsem po vážné úrazu, tak jsem dnes hrál ve speciálních botách, jinak hraji v teniskách. Bylo to do té zraněné nohy, takže jsem zastavoval i krev, než jsem šel na jeviště. Ale jinak opravdovou veselou vzpomínku mám na naše silvestrovské představení, co jsme hráli naposled minulý rok. Tam jsme si ze sebe dělali vtípky, které byly dovolené, nepatří to vůbec do scénáře, ale každý improvizoval a vymýšlel si něco na toho druhého, takže jsme si tam dělali naschvály a měli jsme vyprodané domácí divadlo. Lidi se bavili a my taky.

A máte nějaký rituál, než jdete na jeviště?

Já se rozmlouvám. Říkám si různé rozmluvy a jinak asi ne. Rituály jsem spíš měl, když jsem sportoval.

A jak pracujete s nervozitou?

Já osobně trému vůbec nemám, nejsem trémista, ale vždycky to prožívám za ostatní, aby se to povedlo.

[Natálie Lefflerová]

OSOBY A OBSAZENÍ

František Ringo Čech: DÍVČÍ VÁLKA

Režie: Radek Kalina
Hudba: Jiří Hantych
Kostýmy: Lucie Kroupová
Světla, zvuk: Ondřej Masopust
Hrají: Přemysl – David Kubát, Bivoj – Tomáš Dokoupil/Jiří Pilský, Ctirad – Jiří Hantych/Václav Masopust, Lumír – Tomáš Masopust/Petr Heřmanský, Okov – Tereza Lazarová, Vojen/Častava – Radek Kalina, Vlasta – Lucie Kroupová, Kazi – Petra Kohoutková/Martina Holečková, Šárka – Kristýna Libichová/Lucie Dvořáková

ZHYŇ, DIVADLO, ZHYŇ

Inscenace se mi velice líbila. Není to samozřejmě jen tím, že mám slabost pro postavu Malého prince. Hodně mi to připomínalo loňské představení Antiheroes, ale letos se mi zdál lepší výběr postav, ovšem bohužel horší bylo provedení. Celou inscenaci bych označil jako jeden velký fan service pro diváky, kteří jsou zároveň i literárními fanoušky jako já. Toto představení počítá s tím, že něco už budete mít načteno, a nevysvětluje vám téměř nic. Předpokládá, že ty postavy znáte a tušíte, jak se budou chovat.

Všechny monology, které se v této hře vyskytly, byly postaveny na perfektních hereckých výkonech, jako i zbytek představení. Asi nikdy se mi v divadle nestalo, že bych slyšel diváky citovat celé pasáže, ale tady ano, přesněji u monologu Taťány, kde mluví o svém milostném dopise Oněginovi. Zároveň oceňuji, že to byla jediná autorská tvorba v tomto ročníku Lounského divadlení. A byla z toho cítit ohromná vášeň k celému divadlu jako takovému.

Ale každá mince má dvě strany a s klady bohužel přicházejí i zápory. Celý děj vypadal jako o něco horší verze *Nekonečného příběhu*, na jehož pozadí zuří válka mezi divadlem a spojenými silami sociálních médií a streamovacích platforem. Tato inscenace nevysvětluje téměř nic a příběhu to trochu podkopávalo nohy. Proč zrovna tyto postavy interagují spolu, bohužel nezjistíte. V některý částech mi navíc poněkud vadilo ozvučení, které přehlušovalo herce. Ocenil bych, kdyby jednotlivé monology byly pro příběh důležité a nestály jen samy o sobě.

I přes uvedené výhrady se mi představení, jak jsem již zmínil na začátku, hodně líbilo. Přesto si myslím, že tomu něco chybělo. Dle mého názoru by celý příběh mohl lépe osvětlit, co postavám a divadlu hrozí, co se stane, když odejdou „do zákulisí“, a co bude následovat, pokud prohrají.

[David Martinovský]

HODNOCENÍ POROTY

S hodnocením začal **Petr Theodor Pidrman**, který velmi ocenil, že si soubor vybral autorské divadlo. Je to podle jeho slov milionový nápad, ale potenciál nebyl naplno využitý. Měla být jasněji nastavena pravidla světa, ve které se hra odehrává. K tomu patří i vysvětlení nejasného konfliktu mezi divadlem a Netflixem, nejasnost rozdílu mezi jasně divadelními postavami – Lady Macbeth, Salome – a mezi postavami z literatury. Naopak chválil obsazení postav a jejich společnou dynamiku na jevišti.

Lukáš Křížek se s Theodorem v řadě věcí shodl. Byl rád za autořinu, za krásné kostýmy, které dávají jasnou zprávu divákům a skvěle ukazují, kdo je kdo. Zároveň však měl být ve hře jasněji vyjádřen svět, kde jsme, a jaká pravidla ten svět má. „Je to geniální nápad, ale on se nekoná."

Kateřina Letáková také pochválila soubor za odvahu předvést autorskou hru. Poukázala na skvělé obsazení všech postav ve hře. Souhlasila ale také s výtkami svých kolegů a přidala názor, že by se měla zlepšit scénografie. Ta byla podle ní málo využita a herci by si s ní mohli víc vyhrát. Poukázala na nedostatky v práci s osvětlením a se zvukem. Ptala se na nutnost menších pauz mezi monology, které však podle souboru nebyly záměrné, jednalo se pouze o chyby. Herci přijali připomínky poroty s pochopením a dle svých slov se jimi budou v budoucnu řídit.

[Eliška Brunová]

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU

Jak probíhalo vaše vybírání postav, které do inscenace zařadíte?

My jsme vybírali postavy, které ve svém monologu nějakým způsobem hovoří o smrti, takže to bylo takové spojovací téma - smrt. A hledali jsme postavy, které budou hereckým protiúkolem pro naše herce.

Kdybyste si měla vybrat postavu z jiného literárního díla, která by to byla?

Porota tady zmiňovala, že by měl na začátku zemřít Hamlet, tak asi právě on.

Četla jste některou z těch knih k maturitě?

Určitě jsem četla Malého prince, Evžena Oněgina ne, ale jinak ta dramata jsem četla, jenom už nevím, jestli kvůli maturitě.

Máte nějaký rituál, než jdou herci na jeviště? A jak se celkově vyrovnáváte s trémou?

Já nevím jak herci. Já je většinou poplácám, řeknu jim, ať zlomí vaz, a odcházím pryč a už jim hlavně nic neříkám, protože bych je jen rozrušila.

A nakonec kdybyste vy byla herečka, jakou postavu byste ráda ztvárnila?

Chtěla bych být ta dívka ze Svatební košile z Kytice.

[Natálie Lefflerová]

OSOBY A OBSAZENÍ – Mirek Kynčl: ZHYŇ, DIVADLO, ZHYŇ!
Režie: Jolana Lalić Lišková, Iva Dvořáková
Scény a kostýmy: Jolana Lalić Lišková
Hrají: Salome – Adéla Špulková, Taťána – Zuzana Arnadová/Jolana Lalić Lišková, Maryša – Klára Kučerová, Lady Macbeth – Ivana Havelková, Richard III. – Pavel Neumann, Malý princ – Adam Paluka

RECENZE

PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO ŠÍLENSTVÍ

Tato divadelní hra vypráví o skupině lidí, jejichž životy jsou plné podivných zvyků, zvláštních vztahů a každodenních absurdit. Děj se soustředí především na hlavní postavu Petra a jeho okolí – rodinu, přátele i sousedy, kteří se snaží vyrovnat se samotou, nepochopením i neobvyklými situacemi, do nichž se dostávají.

Na úvod bych si dovolila citovat pana režiséra Josefa Jana Kopeckého, který v brožuře, cílené k představení, uvedl: „*Příběhy obyčejného šílenství* jsou má láska. Divadlo Exil je má láska. Když se to znásobí, je to láska na druhou.“ S tím já bohužel souhlasit nemůžu.

Na představení jsem přicházela s velkým očekáváním. Samotný scénář má dle mého názoru velký potenciál. Je originální, obsahuje řadu zvláštních a někdy až groteskních situací a nabízí prostor pro výrazné herecké výkony i zajímavé režijní zpracování. Už před začátkem jsem si proto představovala, jak by jednotlivé scény mohly působit na jevišti a jak silnou atmosféru by tato hra mohla vytvořit.

Bohužel samotné provedení mě velmi zklamalo. Režijní pojetí Josefa Jana Kopeckého působilo místy až infantilně a řada scén vyvrcholila v banalitu. Humor, který je důležitou součástí této hry, byl v inscenaci zdůrazňován až příliš. Mnoho situací působilo, jako by byly záměrně postavené pouze na tom, aby vyvolaly smích publika. Vtipy se zde vyskytovaly, ale byly podávány velmi prvoplánově a často působily víc nuceně než přirozeně.

Tím se zároveň vytratila jedna z hlavních myšlenek celé hry. Původní text totiž nepracuje pouze s humorem, ale také s hlubší rovinou, s pocitem osamělosti, zoufalství a neschopnosti lidí skutečně si porozumět. V tomto zpracování však tato vážnější rovina téměř úplně zmizela. Postavy tak nepůsobily jako lidé, kteří se snaží vyrovnat se svými problémy, ale spíše jako karikatury, jejichž hlavním účelem je vytvářet komické situace, které ve finále nemohly být považovány za zábavné.

Velmi výrazným momentem večera byla také přestávka. Přibližně polovina diváků se po ní už do sálu nevrátila, což vystihovalo celkovou reakci publika na první část představení. Taková situace je v divadle poměrně neobvyklá a působila jako jasný signál zklamání.

Scénografie byla poměrně jednoduchá a funkční, ale nepůsobila nijak výrazně. Prostor jeviště byl využit střídmě a některé situace by snesly nápaditější řešení. Rušivě na mě působily poměrně dlouhé prodlevy mezi příchody a odchody jednotlivých herců na scénu. Tyto momenty často narušovaly tempo představení a nepůsobily zcela smysluplně.

Technická stránka představení byla zvládnutá bez větších problémů. Zvuk a světla fungovaly. Technická podpora tedy splnila svou základní funkci, i když nepřinesla žádný výraznější prvek, který by inscenaci pomohl vytvořit silnější atmosféru.

Herecké výkony byly poměrně kolísavé. Někteří herci se snažili dodat postavám energii, ale kvůli způsobu režijního vedení bylo velmi obtížné navázat s postavami jakýkoli vztah. Postavy nepůsobily autenticky, a divák tak jen těžko mohl uvěřit jejich emocím nebo problémům. Potíž působila také délka představení, která dosahovala 130 minut. Vzhledem k tempu inscenace a způsobu, jakým byly jednotlivé scény vystavěny, se však představení zdálo zbytečně zdlouhavé. Některé postavy působily nadbytečně a jejich přítomnost nepřinášela ději nic

podstatného. Příkladem může být role figuríny, kterou ztvárnila herečka Tereza Andělová. Část představení se chovala jako nehybný objekt a ostatní postavy s ní zacházely skutečně jako s figurínou, až později v průběhu hry „ožila“. Nabízí se otázka, zdali bylo nutné tuto postavu ztvárnit živou herečkou, když by stejný efekt mohl vytvořit i skutečný neživý objekt nebo symbolické řešení. Což mě přivádí k další myšlence. Problémem inscenace bylo někdy chování postav a obsah scén, který působil nevhodně, místy až vulgárně. Tyto prvky nebyly podané s jemností ani s kontextem, a jejich přítomnost tak vyvolala v publiku víc rozruch než skutečný dramatický prožitek. Ráda bych však vyzdvihla roli otce, kterého ztvárnil Alexandr Gregar. Já jakožto divák jsem s ním alespoň v některých částech měla snahu soucítit.

Celkově na mě představení působilo jako promarněná příležitost. Scénář *Příběhů obyčejného šílenství* nabízí mnoho zajímavých momentů i hlubších témat. V tomto konkrétním zpracování se však potenciálu hry dle mého názoru nepodařilo naplno využít a výsledkem byl večer, který ve mně zanechal spíše pocit velkého zklamání než pozitivní divadelní zážitek.

[Natálie Lefflerová]

HODNOCENÍ POROTY

Hru hodnotili nejprve diváci. Jeden z nich souboru poděkoval a řekl, že pro něj byla hra zajímavá a určité herecké výkony ho bavily, celkově se ale na představení nenaladil. Zato si ale prý velmi užil děkovačku.

Další divák se herců zeptal, v jakém prostoru jsou zvyklí tuto inscenaci hrát a jak jim dnes představení sedlo. Z jeho pohledu totiž nebyl prostor na jevišti úplně obsazen a hře vázlo tempo.

Po divácích hodnotila představení porota. Kateřina Letáková řekla, že má soubor moc ráda a myslí si o něm, že je na dobré herecké úrovni, přesto však z jejího dnešního hodnocení herci nebudou nadšení. Má prý ráda vtipné a chytré texty, což tento text splňuje, ale soubor inscenaci zahrál jako prvoplánovou komedii. Postrádala hloubku textu, podle ní se vytratilo téma o nešťastných lidech. Situaci prý zachraňoval tatínek hlavní postavy.

Petr Theodor Pidrman se zabýval minimalistickou scénografií. Herci prý kvůli ní přicházejí o možnosti vertikálního řešení mizanscén, které by jim mohlo vyhovovat víc. Vysvětlil také, že scénická řešení by se měla dotáhnout do konce, jelikož divák pak neví, jak má chápat to, co vidí. Jako příklad uvedl, že na začátku všechny postavy pijí piva jako na běžícím páse, ale když už pak v lednici žádná nejsou, najednou herci pít přestanou. Divákům pak není jasné, zda jim piva jednoduše došla, či to má nějaký hlubší význam. Zmínil také, že si užil děkovačku, na té totiž herci dokázali, že to umí rozjet a mají se rádi, ale v inscenaci to ukázáno nebylo.

Na závěr vyjádřil Lukáš Křížek názor, že letošní Lounské divadlení je fenomenálně silné hereckými výkony, ale v mnoha inscenacích pokulhávají výklady a uchopení textu. Vysvětlil také, že hlavní postava Petr by měla v divákovi evokovat pocit lítosti a měl by jí fandit, což zřejmé nebylo. Dále rozebral tříslovný název inscenace a vysvětlil, že se všemi třemi pojmy v názvu se musí žánrově pracovat. Na závěr dodal, že herci příběh zahráli příliš divadelně a z příběhu se vytratila hloubka, kterou do něj autor dal, jak už předtím zmínila i paní Letáková. Dodal ještě, že si není z hlediska prostředků jist figurínou, kterou ztvárňuje živá herečka.

Po hodnocení soubor poděkoval za zpětnou vazbu. Pak dostali prostor opět diváci. Zazněl dotaz, jak na představení reagovali diváci v jiných divadlech. Soubor vysvětlil, že inscenaci hrají každý měsíc ve svém divadle a zpětné vazby a příspěvků o tom, co by mohlo být jinak, si váží, ale diváci pardubického divadla odcházejí spokojení. Další dotaz byl, jestli je představení nějak omezeno věkem. Mluvčí souboru odpověděl, že žádné věkové omezení nemají.

Diváckého hlasování se zúčastnilo 53 lidí, 28 z nich hlasovalo pro *Trhák*, 22 pro *Ušlo to* a 3 diváci pro *Nic moc*.

[Karolína Drápalová]

ROZHOVOR S MICHALEM DVOŘÁKEM

To asi byla pravá piva, že?

Je to tak...

Tak to jste dobří... A jak jste si v tom případě hraní užili?

No hlavně ženy, které to taky „exujou"... Byl to režijní záměr. Původně se mělo vypít celých 24 piv. To se ale nevypije, to nedáváme, protože bychom to nedohráli.

Takže jste si hraní ve Vrchlického divadle užil?

Ano, bylo to nádherné. Užili jsme si to, myslím, že se nám všem hrálo dobře.

Cigarety byly pravé, nebo jste měli něco speciálního místo toho?

Cigarety byly pravé, všechno je to tady u nás pravé, nefalšované. My to musíme hrát naživo.

A máte nějakou oblíbenou pasáž z představení, kterou rádi hrajete?

Já myslím, že všechny jsou oblíbené, samozřejmě. Ale nejoblíbenější pasáž je sex s lednicí, to se všichni koukáme ze zákulisí, nejen já, takže to máme rádi.

[Natálie Lefflerová]

OSOBY A OBSAZENÍ

Petr Zelenka: PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO ŠÍLENSTVÍ
Režie: Josef Jan Kopecký
Scénografie: Josef Jan Kopecký
Technická podpora: Petr Čermák, Adam Veselý
Fotografie: Tomáš Pivonka
Grafika: Klára Víchová
Hrají: Petr – Michal Dvořák, matka – Zuzana Hýsková, otec – Alexandr Gregar, Sylvie – Vla-dimíra Goga, Jiří – Radim Dvořák, Alice – Radka Chladová, Moucha – Josef Ženatý, Anna – Hana Moravčíková, Aleš – Martin Žatečka, Jana – Jana Kaucká, šéf – Tomáš Jakoubek, figurína – Tereza Andělová

FARMA ZVÍŘAT

Inscenace *Farma zvířat* podle slavného románu *George Orwella*, kterou uvedl Divadelní soubor Jiří Poděbrady, přinesla divákům srozumitelné a divácky přístupné zpracování známého alegorického příběhu o moci, manipulaci a postupné proměně ideálů. Představení na mě značně zapůsobilo a myslím si, že je zvláště vhodné pro studentské publikum, které se s tímto dílem často setkává v rámci školní četby.

Pozitivně hodnotím souhru hereckého souboru. Bylo patrné, že se herci na jevišti navzájem poslouchají a reagují na sebe, což dodávalo inscenaci přirozenost a plynulost. V roli Napoleona mě zaujal David Skrbek, výraznou energii přinesl také Milan Hercik jako osel Benjamin a přirozeně působila Jolana Daňková v roli klisny Lupiny. Dobře fungovaly také kolektivní scény se zvířaty, které dodávaly představení živost.

Z vizuálního hlediska mě zaujala například scéna s lahvemi, jež byla nápaditá a dobře zapamatovatelná. Divácky velmi vděčné byly také humorné momenty se slepicemi, především takzvané „slepičí jezero“, které do inscenace přineslo odlehčení a pobavilo publikum.

Přesto jsem během představení zaznamenala i několik momentů, které by podle mého názoru mohly být zpracovány promyšleněji. Děj byl poměrně rychle čitelný, základní vývoj příběhu byl zřejmý už po krátké době a později už nepřinášel mnoho překvapení. Domnívám se, že by inscenaci prospělo větší soustředění na jednu výraznější dějovou či tematickou linii, protože v některých scénách vznikalo zbytečné rozptýlení způsobené vedlejšími akcemi na jevišti.

Rozpačitě na mě zapůsobilo také použití skutečné zbraně, které mi připadalo zbytečně riskantní; podobného účinku by podle mého názoru bylo možné dosáhnout i prostřednictvím zvukového efektu. Méně přesvědčivě na mě působil hlas prasete Majora z reproduktorů. V několika momentech jsem si navíc všimla, že se někteří herci jen obtížně udržují v roli, což místy narušovalo atmosféru scény. Za poněkud nešťastné považuji také zvukové efekty použité během uvaděčského projevu.

Navzdory těmto výhradám hodnotím inscenaci jako zdařilé a divácky přístupné zpracování známého příběhu. Představení dokáže srozumitelně přiblížit hlavní myšlenku Orwellovy alegorie a zároveň nabídnout řadu nápaditých a zábavných momentů, které mohou oslovit především mladší publikum.

[Sára Jakšová]

HODNOCENÍ POROTY

Petr Theodor Pidrman své poslední hodnocení začal poděkováním za adaptaci *Farmy zvířat,* zejména jejího tématu. Upozornil na scenérii, která divákovi vše ukazuje a někdy mu nedovoluje použít svou představivost. Co se týče herců, více používají chování zvířat na začátku a jak hra pokračuje, tento prvek se ztrácí. Totéž u zvířecích zvuků. Krátce vysvětlil Napoleonův vývoj a jak vůbec začal revoluci na farmě. Poslední výtka se týkala malého využití zajímavých prvků, například hraní na lahve, která se v široké scénografii ztratila. Ocenil však soudržnost souboru a jejich schopnost hru uhrát.

Kateřina Letáková si ještě před začátkem hodnocení sundala boty, aby dokreslila hru. Shodla se s názorem kolegy na výběr hry s aktuálním tématem. Velice se jí líbil nápad změnit oslovení soudruzi na přátelé. Také vyjádřila obdiv režisérovi za zvládnutí dvaceti lidí na jevišti. Poukázala na problém s pozorností diváků, kdy můžou sledovat vedlejší příběh a hlavního si nevšimnou, viz unikátní chování slepiček. Hraní na lahve je skvělý, ale ve hře utopený nápad. Velice se jí líbil nápad s přejmenováním Labutího jezera na Slepičí. Co se týče masek, byly podle ní krásně zpracované, ale hercům nebylo moc vidět do obličeje. Hra je občas trochu podsvícená a přála by si lepší práci s hudbou a zvířecí hymnou.

Na závěr **Lukáš Křížek** také ocenil výběr hry. Podotkl ovšem, že expozice byla občas zbytečně prodlužovaná. Upozornil na problém s doslovností, hra až příliš ukazovala, co si má divák myslet. O tom by podle něj být divadlo nemělo. Divák má mít prostor na přemýšlení a hledání svého vlastního pojetí příběhu. Také apelovat na režiséra, aby do hry zkusil přidat něco svého a nedržel se pouze Orwellovy předlohy. Souhlasil s kolegyní, že může nastat problém s pozorností diváků. Někdy se více zajímali o okolní příběhy a ten hlavní jim unikl. Celkově inscenaci zhodnotil jako povedenou a jako vhodnou pro žáky, kteří se připravují k maturitní zkoušce.

[Eliška Brunová]

Jak hodnotíte představení a jak ho vnímáte v porovnání s ostatními inscenacemi?

Na tuto otázku odpověděl dramaturg inscenace *Lidská tragikomedie* Michal Šesták. Podle něj šlo o vcelku dobře zvládnuté divadlo, u kterého je patrné velké množství práce, které bylo nutné do inscenace vložit. Ocenil především náročnost realizace, a to jak z hlediska početného hereckého obsazení, tak i výpravy. Podle jeho slov je vidět, že po výtvarné i technické stránce byl na inscenaci odveden velký kus práce.

Z dramaturgického hlediska by však některé části upravil. Některé pasáže by podle něj bylo možné více zkrátit, jiné naopak posílit, aby celek působil kompaktněji.

V porovnání s ostatními inscenacemi, které měl možnost během festivalu vidět, hodnotí představení velmi pozitivně. Podle jeho názoru šlo o silnější zážitek než u většiny inscenací, které zhlédl předchozí den.

[Sára Jakšová, Natálie Lefflerová]

ROZHOVOR S DIVÁKEM

Co si myslíte o tomto představení?

Za mě scénář rozhodně dobrý. Orwella zbožňuji, Farmu zvířat také. Ale zklamalo mě to v tom, že tam bylo strašně moc pitvoření. My jsme přišli a říkali jsme, ty jo, pecka. Scéna vypadá úplně božsky, je to vkusné, ale jak tam nakráčeli tak trošku jako na karneval... Ke konci se to třeba změnilo, ale já jsem tam do konce nevydržela, to se přiznám. Podle mě ten samotný text má dost velké poselství, a tady je to vlastně od začátku srandička, srandička. Pořád je to ale vážné téma, takže mě ten začátek rozhodil v tom, že tam bylo moc toho kdákání a chrochtání, na mě to působilo jako šílená řachanda, což mi tady k tomu tématu vůbec nesedí.

A co říkáte na kostýmy a celkově projev jednotlivých postav?

Já si myslím, že kdyby to bylo jednodušší a kdyby ta zvířata byla vyobrazena v náznacích... Ty kostýmy se dají udělat úplně skvěle. Kdyby tam byl třeba jen jeden znak a dalo se to přečíst třeba z pohybů... Jen naznačit, co je to za zvířata, co je to za druh, což se dá udělat i tím, jak mluví. Oni tam bečí, mečí, to se mi opravdu nelíbilo.

[Natálie Lefflerová]

A DALŠÍ...

Jak se vám představení líbilo a jaké jste z něho měl pocity?
Divák Tadeáš: Já jsem tady na Lounském divadlení upřímně řečeno tento rok poprvé a asi jsem si vybral to nejlepší. Řekl bych, že to zadaptovali fakt dobře. Takže naprostá spokojenost.

Co se vám na hře George Orwella líbilo?
Řekl bych, že taková ta adaptace na moderní dobu. Sice slovíčka jako politická korektnost, to by asi Orwell rotoval v hrobě, kdyby to slyšel, ale ano, tyhle odkazy na dnešní dobu se jim povedly. To bych určitě vyzdvihl.
A kostýmy nebo obecně celá scenérie?
Ano, i celá jejich příprava a jak to tam vypadalo, scenérie. Nemůžu si na nic stěžovat. Opravdu myslím, že dokázali tu prezentaci i ten samotný příběh přizpůsobit té moderní době. Obojí zvládli na jedničku.
Nějaké dodatky?
Asi ani ne, pouze jednička s hvězdičkou. Opravdu krásná práce.

ROZHOVOR S REŽISÉREM

Nás vlastně jen zajímá, proč jste si vybrali tento text. Jaká témata v něm sledujete?

Režisér Ladislav Langr: V tomto divadelním přestavení nejde vůbec o příběh, jde především o téma. Protože nehledejme příběh v tak banální věci, jako je bajka. Naším cílem bylo ukázat to, co je tam několikrát řečeno naplno. To znamená to, co píšeme i v programu. Tedy že i když dnes žijeme v relativně pohodové době, tak nikdy nevíme, co na nás vykoukne za bukem. S tím, že někdo se bude usmívat a říkat, že ten věrozvěst je ten spasitel – a ono tak vůbec nemusí být.

Ale protože spousta lidí jsou ovce, což vidíme nejen kolem sebe, ale i při různých událostech, tak právě tyhle ovce způsobují to, že se tyhle názory cyklicky vrací. A protože to někdy vypadá, že je to banalita nebo hloupost, tak se ukazuje, že je to vlastně realita.

Proto jsme to zvolili. A musím vám říct, že než jsme k tomu přišli, tak já jsem hledal nějakou inscenační historii. A zjistil jsem, že *Farma zvířat* má překvapivě minimální inscenační historii. A když jsme to začali zkoušet, tak jsem už pochopil, proč má minimální inscenační historii. Je pravda, že teď se vynořily dvě inscenace *Farmy zvířat*. Myslím si, že za těch osmdesát let, co byla přeložena do češtiny, se objevilo podle mě asi tak deset inscenací, a kdoví jestli. Možná to bylo dáno dobou, protože doba samozřejmě nepřála tomu, aby se tady *Farma zvířat* hrála, bylo to tak jasně jednoznačné, že se to nehrálo. A pak když přišla doba po roce 1989, tak se to zdálo, že už to nebude potřeba.

Někteří diváci nám třeba vytýkali, že v té původní *Farmě* se oslovují zvířata „soudruzi“. Já jsem říkal: „No to právě byla největší chyba, kdybychom tam ty soudruhy nechali.“ Protože v tu chvíli bychom se odkazovali někam do minulosti. Ale my nemíříme do minulosti – my míříme právě do současnosti a do budoucnosti.

[Eliška Brunová]

OSOBY A OBSAZENÍ

George Orwell: FARMA ZVÍŘAT

Dramatizace, výprava a režie: Ladislav Langr
Produkce: Vlasta Kočová
Hudba: dvacet autorů klasické hudby světového formátu a autorská hudba Jana Friče (skladba hymny)
Světla: Martin Plaček
Zvuk: Martin Lerch
Realizace scény: Petr Svoboda, Alena Vaněčková
Grafika: Jolana Daňková
Spolupráce na kostýmech: Martina Bádalová, Petra Boumová, Jolana Daňková, Kateřina Vaněčková, Alena Vaněčková
Text sleduje: Alena Vaněčková
Hrají: farmář Jones/obchodník Whymper – Jaroslav Brendl, prase Napoleon – David Skrbek, prase Pištík – Alexander Koukol, prase Kuliš/řezník Simmonds – Martin Daněk, prasnice Bambi – Hana Svobodová, kůň Boxer – Martin Šípek, klisna Lupina – Jolana Daňková, osel Benjamin – Milan Hercik, kráva Bláža – Helena Pěchová, ovce Majka – Karolína Lišková, ovce Vločka – Terezie Soběslavová, kozel Toby – Petr Žalud, slepice Zrzka – Kateřina Vaněčková, slepice Pipka – Petra Boumová, kohout Bublina/pan Pilpinkgton – Jan Spejchal, kočka Mulina – Marijana Šípková, fena Rita – Martina Sedmidubská, pes Haryk/pan Frederick – Miloš Lippert, pes Rocky/stínohra prase Major – Jaroslav Zeman, houser Snížek – Daniel Mareš, prase Major (hlas) – Ladislav Langr

NÁVRAT KE KRAJINĚ: VÝSTAVA ZDEŇKA LADRY V LOUNECH

V prostorách Galerie města Loun byla k vidění výstava s názvem *Návrat ke krajině*, která představila tvorbu lounského malíře Zdeňka Ladry. Výstava nabídla návštěvníkům pohled na autorovu osobitou interpretaci krajiny a jeho dlouhodobý vztah k přírodě.

Zájemci se na výstavu mohli přijít podívat také v sobotu od 14 do 18 hodin, kdy byla galerie otevřena v rámci doprovodného programu Lounského divadlení. Návštěvníci tak měli možnost spojit divadelní zážitek s prohlídkou výstavy a blíže se seznámit s Ladrovou tvorbou.

Zdeněk Ladra patřil mezi výrazné osobnosti spojené s výtvarným prostředím města Loun. Jeho tvorba navazovala na tradici tzv. lounské krajinářské školy, která je spojena například se jmény Zdeněk Sýkora, Kamil Linhart nebo Vladislav Mirvald. Tito umělci významně ovlivnili vývoj moderního výtvarného umění v regionu.

Ladrova tvorba byla charakteristická především silným vztahem ke krajině. Ve svých obrazech pracoval s barevnými plochami, strukturou a výraznou stylizací. Krajina zde nebyla zobrazena realisticky, ale spíše jako symbol či zjednodušené vyjádření její atmosféry a proměnlivosti.

Výstava *Návrat ke krajině* tak představila nejen výběr z autorovy tvorby, ale také návrat k tématu, které bylo pro něj zásadní. Návštěvníci měli možnost nahlédnout do způsobu, jakým umělec prostřednictvím barev a tvarů vyjadřoval svůj vztah k přírodě a krajině, která ho inspirovala.

[Sára Jakšová]

PODĚKOVÁNÍ

S uzavřením letošního 22. ročníku *Zrcadlení Lounského divadlení* nastává čas pro bilancování a vyjádření úcty těm, kteří se na úspěšném průběhu festivalu podíleli. Naše redakce by ráda touto cestou poděkovala všem, díky nimž tato kulturní událost, i náš doprovodný časopis, získala svou tvář.

Naše prvořadé poděkování patří ředitelce festivalu **Bc. Mileně Syrovátkové** za její neutuchající energii a záštitu, kterou celému projektu poskytuje. Stejně tak děkujeme řediteli Gymnázia Václava Hlavatého **Mgr. Danielu Syrovátkovi** za prvotní impuls a důvěru, se kterou nás do festivalového dění vyslal a podpořil naše zapojení.

Velmi si vážíme práce odborné poroty ve složení **Mgr. et MgA. Kateřina Letáková**, **MgA. Petr Theodor Pidrman** a **Bc. Lukáš Křížek**. Děkujeme za jejich bedlivé sledování všech inscenací a za erudované zhodnocení, které je pro tvůrce klíčovou motivací i zpětnou vazbou. Uznání patří rovněž všem vystupujícím souborům. Vaše umělecké nasazení bylo tím nejcennějším materiálem pro naše reportáže.

Poděkování náleží také řediteli Vrchlického divadla **Bc. Jakubu Bieleckému** a celému vedení instituce. Děkujeme za poskytnutí inspirativních prostor a zázemí, které se stalo místem pro setkávání a tvůrčí dialog nás všech.

Závěrem bych ráda vyjádřila osobní poděkování svému týmu redaktorů a fotografů. Jejich nasazení při uzávěrkách, pohotové postřehy a schopnost zachytit atmosféru festivalu slovem i obrazem byly základem všeho, co jste v uplynulých dnech, milí čtenáři, mohli vidět.

Díky vám všem se Lounské divadelní zrcadlení opět stalo nezapomenutelným svátkem divadla.

VÝSLEDKY LOUNSKÉHO DIVADLENÍ 2026

VELKÁ CENA
Speciální cena poroty studentům Gymnázia Václava Hlavatého v Lounech za obnovení Zrcadlení Lounského divadlení

ČESTNÁ UZNÁNÍ
Kateřině Kosařové za hudební nastudování role Eržiky v inscenaci *Balada pro banditu*
Zdeňce Nyklíčkové za roli Rose v inscenaci *Pozor, natáčíme!*
Za kolektivní nasazení a herecké dispozice souboru DK Jirásek Česká Lípa v inscenaci *Srnky*
Kristýně Kňákal Brožové za kostýmy v inscenaci *Lidská tragikomedie*
Jolaně Lalić Liškové za výpravu v inscenaci *Zhyň, divadlo, zhyň!*

CENY
Jakubovi Hrbkovi za roli Figuranta v inscenaci *Pozor, natáčíme!*
Štěpánu Kňákalovi za režii inscenace *Lidská tragikomedie*
Milanu Kořenovi za lightdesign inscenace *Lidská tragikomedie*
Jiřímu Gottlieberovi za roli Odjinuda v inscenaci *Lidská tragikomedie*
Souboru Bez skladu za námět a autorský počin inscenace *Zhyň, divadlo, zhyň!*
Alexandru Gregarovi za roli otce v inscenaci *Příběhy obyčejného šílenství*
Souboru DS Jiří Poděbrady za hereckou souhru v inscenaci *Farma zvířat*

CENA DIVÁKA
DS Jiří Poděbrady za inscenaci *Farma zvířat*

CENA ŘEDITELE VRCHLICKÉHO DIVADLA
Souboru DK Jirásek Česká Lípa za mimořádný zážitek při ztvárnění mimořádného textu v inscenaci *Lidská tragikomedie*

DOPORUČENÍ DO PROGRAMU DIVADELNÍ PIKNIK MOST 2026 - DS Jiří Poděbrady za inscenaci *Farma zvířat*

NOMINACE DO PROGRAMU DIVADELNÍ PIKNIK MOST 2026 - DK Jirásek Česká Lípa s inscenací *Lidská tragikomedie*